

Μὲ τ' «ὥς πότε παλληκάρια»
Καὶ μὲ τ' ἄσχυρτα λειοντάρια
Πῶς τὸ γένος δὲν σκιρτᾷ;
Ἀλλὰ μπαίνουν σὰν σπρωγμένα
Τάγματα ἄρματωμένα,
Ἀλλὰ μ' ἄρματα γυρτά;

Καὶ ὁ νέος Τυρταῖος μὲ τὸν ὑψηλὸν αὐτὸν τόνον ἐξακο-
λουθεῖ, ἐμπνέεται, φωτίζεται, ἐνδυναμοῦται, κραυγάζει, ὥς
νὰ τὸν κεντᾷ σμῆνος μελισσῶν ὁμοῦ:

Λευτεριά μ' ἐλεημοσύνη
Εἶν' αἰώνια δουλοσύνη,
Μοιάζει χεῖμαρρο ξερό,
Εἶναι χρῆμα δανεισμένο,
Εἶναι πάσχα νηστεμένο,
Ἐκκλησιά χωρὶς Σταυρό.

Καβαλάρισα ταιριάζει
Μὲ μιὰ δρασκειλιά ν' ἀρπάξη
Μὲ μιὰ νίκη δάφνη μιὰ,
Καὶ ὅτ' ἡ Λάρισα νὰ ἔμνη
Ροβολῶντας ἀπ' τὰ Τέμπη
Σὲ σωροὺς ἀπὸ τζαμιά.

Ἀπὸ κείθενες νικητρά
Νὰ πετάξης ἐκδικητρά
Εἰς τὴ λίμνη τὴν πικρή,
Π' ὅλο ψυχοπαραδίνει,
Καὶ ἀξεψύχην ἢ Φροσύνη
Τὴ θεωρία σου καρτερεῖ.

Τί ντροπή! Τί καταφρόνια!
Δὲν ἀφῆκαν δυὸ μιλλιόνια
Νὰ σημάνουν τὴ χαρά!
Καὶ νὰ ποῦν πῶς ἀνεστήθης
Εἰς τὸν τόπο τοῦ γεννήθης
Γιὰ τὸν κόσμον μιὰ φορά!

Καὶ ἐν τῇ ὁρμῇ τῆς φαντασίας τοῦ ὁ ποιητῆς διαθέτων
τὰς δύο ἐπαρχίας καὶ ἐνοχοποιῶν διὰ τὸν διαμελισμὸν τῶν
συνόρων καὶ τὴν ταπείνωσιν τῆς σημαίας τὸν Βίσμαρκ, τοῦ
λέγει μεθ' ὑπερηφανείας: Πάρτα πίσω!—Εἶναι δικὰ σου!
καὶ εἶτα μελαγχολικῶς πιστεύων ὅτι καὶ πάλιν τὰ ἐλεύθε-
ρα χῶματα ἐξετουρκίσθησαν, ἐκχύνει τὴν δακρυροῦσαν
καὶ ὅχι φθόγγους ἀλλὰ λυγμοὺς ἐκπέμπουσιν στροφὴν τοῦ
ὁ ἀληθὲς νέος Σολωμός:

Τοῦ Μαρτίου τ' ἀγέρι φύσα
Στῶν τζαμιῶν τὰ κυπαρίσα
Ποῦ τοῦ Ρήγα μουσική
συντροφεύει τὸν ἱμάμη
γιατὶ ἀρχίζει τὸ Μπαϊράμι,
τελετὴ μας ἐθνική!

* *
*

Δὲν ἀξίζει ἀκόμη ἓνα ἄρθρον τοῦ Μὴ Χάρεσαι ὁ Συνο-
δινός;

Καλιβάν

ΑΝΘΥΛΛΙΑ

Πᾶς ἄνθρωπος ἔχει εἰς τὴν ζωὴν ἓνα ἀχώριστον σύντρο-
φον: τὸν φόβον.

Ὁ ἀγαπῶν φοβεῖται μὴ ἀπολέσῃ τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀ-
γάπης του· ὁ ἐγωῖστὴς τὰς ἡδονὰς του, ὁ πλούσιος, τὰ
πλούτη του· καὶ ὁ εὖρωστος ἄνθρωπος φοβεῖται τὸν θάνατον.
Μόνοι οἱ φιλόσοφοι ἀντλοῦσιν ἐκ τῶν μελετῶν αὐτῶν τὴν
δύναμιν τοῦ νὰ προβλέπωσι τὰ πάντα καὶ νὰ ὑποφέρωσι τὰ
πάντα.

Τὰ παράθυρα τοῦ ἐγκεφάλου, καθὼς ὅλα τὰ παράθυρα,
τόσφ δυσκολώτερον ἀνοίγουσιν ὅσφ περισσότερον καιρὸν
μένουσι κεκλεισμένα.

Μία νέα γυνὴ ποτὲ δὲν εἶνε ἀδιάφορος εἰς τὸν ἄνδρα.
Ἐλξίς ἢ εὐνοία, μέσος ὅρος δὲν ὑπάρχει.

Διὰ νὰ εὐδοκιμήσῃ τις εἰς τὴν αἵθουσαν, ἀνάγκη κοινὴ ὁ
λογικώτερος λόγος τοῦ νὰ ἦνε ἡρτυμένος μὲ ὀλίγου πνεῦμα.

Τὸ πολὺ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων εἶε ὠραιότερον μακρόθεν
ἢ ἐκ τοῦ πλησίον. Διὰ τοῦτο ἴσως μᾶς συμβαίνει πολλάκις
ν' ἀγαπῶμαι μεμακρυσμένα ὄντα διὰ τὰ ὅποια, πρὸ τῆς ἀ-
ναχωρήσεως των, ἡσθάνομεθα ὀλίγην συμπάθειαν, ἐνῶ ἄλ-
λων φαινόμεθα ἐξαχρειότεροι, πρὸς ἄλλον τὸν ὅποιον ἐνομί-
ζαμεν ὅτι ἀγαπῶμεν περισσότερον καὶ τὸν ὅποιον εἰχομεν
τὴν ἀτυχίαν νὰ ἦναι παρόντα.

Ἡ σπουδαιότης τοῦ ὀνόματος μετρεῖται ὑπὸ τοῦ μεγα-
λείου τῶν ἰδεῶν, αἱ ὅποιαι τὸ κατέχουσιν.

Μαρτενγκῶ.

ΣΑΡΤΡΟΗΔΕΙΟΝ

ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ

Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, μετὰ τὴν
ἐμπορικῶν Γαβαλά καὶ Κοκορο-
πόλεως.

Ὅλα τὰ εἶδη γραφικῆς ὕλης.—Ἐ-
πισκεπτήρια χαλκογραφημένα καὶ
ἄλλα τῆς στιγμῆς.—Σφραγίδες καὶ
ἐπικεφαλίδες, χρομολιθογραφημένα καὶ
μή.—Μόνη ἀποθήκη τῶν ἐμπορικῶν
Καταστάχων τοῦ Διεθνούς φήμης Κα-
ταστήματος τοῦ EDLER καὶ CRISHE τοῦ
Ἀνυδέρου.—Ἡ Μόνη ἀποθήκη τοῦ πε-
ριφημοῦ **σιγαροχάρτου ZOB.**
Πρὸς δὲ

ΜΗΧΑΝΙΚΟΝ ΦΑΚΕΛΟΠΟΙΕΙΟΝ.